

РЕШЕНИЕ

№ 2453

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 08.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Арнаудова, като разгледа дело номер **3056** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от Р. С. Т. срещу Министерството на вътрешните работи. Претендира се обезщетение за имуществени вреди в размер на 12 740 лв., претърпени вследствие на заповед № ЗДС 2205/24.03.2010 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени вследствие на преживените от ищеца тревоги, страдания, неудобства, причинени от наложената с посочената заповед принудителна административна мярка, както и сумата от 100 лв., представляваща глоба, наложена с наказателно постановление, като претенцията в тази й част е оттеглена в хода на исковото производство. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответникът – Министерството на вътрешните работи излага доводи за неоснователност на иска. Разноски не се претендират.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на иска.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че със заповед № ЗДС-2205/24.03.2010 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи на ищеца в производството пред настоящата инстанция е наложена принудителна административна мярка забрана за напускане на страната. В резултат на подадено искане за отмяна на посочената заповед и в резултат на осъществило се

съдебно производство по обжалване на същата пред Административен съд София град, със заповед № ЗДС-4539/16.12.2010 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи е прекратено действието на наложената принудителна административна мярка забрана за напускане на страната по отношение на държавите членки на Европейския съюз. Претендираните от ищеца имуществени и неимуществени вреди се обосновават като претърпени именно поради обстоятелството на невъзможност на ищеца да напуска пределите на страната. Оплакванията, съдържащи се в исковата молба са във връзка с обстоятелството, че за посочения период ищецът е работил като шофьор на товарен камион и е изпълнявал курсове за Р. Ф. и за Ф. Р. Германия. Забраната на напускане на страната за посочения период е пречатствала възможността му да изпълнява трудовите си задължения, като резултат е прекратено трудовото му правоотношение, същият е бил лишен от доходи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно [чл. 205 от АПК](#) искът за обезщетение се предявява срещу юридическо лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Разпоредбата следва да се тълкува в смисъл, че ответник е юридическото лице, в състава на което е включен административния орган, от чиито незаконен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Особено за производството по чл. 203 - [чл. 207 от АПК](#) е, че законодателят изрично посочва искът срещу кого трябва да се насочи, като в този случай изискванията за пасивната материалноправна легитимация съвпадат с тези за пасивната процесуална легитимация. В процесния случай, видно от представените по делото доказателства Заповед № ЗДС 2205/24.03.2010 г., от която се претендира обезщетение за вреди е издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи Главна дирекция „Гранична полиция” е главна дирекция на Министерството на вътрешните работи, а съгласно чл. 10, ал. 2 главните дирекции на Министерството на вътрешните работи са юридически лица. Съгласно чл. 14, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи областните дирекции на МВР са юридически лица. Следователно, както СДВР е самостоятелно юридическо лице, така и главна дирекция „Гранична полиция” е самостоятелно юридическо лице. В процесния случай се претендира обезщетение за вреди от незаконосъобразен акт, издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи. Следователно, в процесния случай тя би следвало да бъде ответник по спора и неправилно исковата претенция е насочена срещу Министерството на вътрешните работи. Процесуалните предпоставки за исковото производство са свързани с възникването на правото на иск и надлежното му упражняване. Процесуалната легитимация на ответника е сред положителните процесуални предпоставки за възникване на правото на иск, а липсата ѝ има за последица недопустимост на иска. Съдът не е длъжен да напътства ищеца срещу кого да насочи иска си и кой трябва да е ответник независимо, че с разпореждането си по делото е дал указания на ищеца да посочи ответника по иска. Съдът е длъжен да даде указания само във връзка с надлежното упражняване на правото на иск, в случая да се посочи ответник. Незнанието на ищеца срещу кого да насочи иск по [чл. 1, ал. 1 от Закона](#) за отговорността на държавата и общините за вреди е обстоятелство неотнормируемо към законосъобразността на процесуалните действие на съда. В съответствие с изложеното, исковата претенция е насочена срещу ненадлежен ответник.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди

държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Така регламентирана отговорността е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. Административната дейност в теорията и в практиката се приема като изпълнителна дейност, която наред със съдебната и законодателната дейности са основни прояви на държавна власт. Изпълнителната дейност има различни организационно-правни форми според предметното си съдържание като нормотворческа, оперативно-разпоредителна по издаване на индивидуални административни актове, правозащитна, която от своя страна се свързва с разрешаване на спорове по функциониране на администрацията или налагане на санкции за неизпълнение, нарушение на административни задължения.

На следващо място, в настоящото съдебно производство не бяха доказани и евентуално настъпили имуществени и неимуществени вреди от страна на ищеца. Съгласно изложеното в исковата молба вредите, както имуществените, така и неимуществените са претърпени поради обстоятелството, че принудителната административна мярка е мотивирала работодателя на ищеца да прекрати трудовото му правоотношение. Това обстоятелство не се доказва по несъмнен начин от събраните по делото доказателства. От събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен начин, че причината за прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца е именно налагането на принудителната административна мярка. Като доказателство по спора е представена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, като видно от същата, то е прекратено на основание чл. 325, т. 1 от Кодекса на труда, а именно по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Действително, в исковата молба се съдържат твърдения, че това не е точното основание за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, но доказателства за прекратяването му на друго основание не са представени в производството пред настоящата инстанция. В тази връзка, в производството пред настоящата инстанция остана недоказано обстоятелството, че причината за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца е именно наложената принудителна административна мярка забрана за напускане на страната. Следва да се отбележи също така и обстоятелството, че от събраните по делото доказателства не се установява обстоятелство, че ищецът е изпълнявал служебните си задължения като шофьор на камион извън територията на Р. Б.. Като доказателство по спора е представена длъжностната характеристика на ищеца за заеманата от него длъжност, като извод в посочената насока не може да се направи от съдържанието на същата. Доколкото наложената принудителна административна мярка е ограничавала правото на ищеца да напуска границите на Р. Б. и доколкото претендираните вреди са такива за изпълняваната от него работа като шофьор на камион извън територията на Р. Б. и предвид обстоятелството, че не са установиха подобни трудови задължения на ищеца, то не може и да се приеме, наличието на претърпени имуществени вреди от ищеца. В резултат на изложеното, следва извода, че претендираните от ищеца имуществени вреди се явяват недоказани. В тази връзка се явяват недоказани и претендираните от ищеца неимуществени вреди. В тази връзка, в процесния случай не е налице и една от предпоставките за прилагане на чл. 1, ал. 1 от

Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, а именно, че претърпените вреди следва да са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Разпоредбата на чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. В процесния случай претърпените вреди от ищеца не са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и не представляват имуществени щети по смисъла на чл. 4, връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. В настоящия процес от събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод за каквато и да било причинна връзка между административния акт и претърпения от ищеца вреди, доколкото е възможно същите евентуално да са действително претърпени. С оглед на това исковата претенция се явява неоснователна.

С оглед изхода на спора претенцията за разноски от страна на ищеца е неоснователна. С оглед изхода на спора би била основателна претенцията за разноски от ответника, но с оглед обстоятелството, че разноски не са претендирани, същите не следва да бъдат присъждани

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Р. С. Т. срещу Министерството на вътрешните работи, с който се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 12 740 лв., претърпени вследствие на заповед № ЗДС 2205/24.03.2010 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени вследствие на преживените от Р. С. Т. тревоги, страдания, неудобства, причинени от наложената с посочената заповед принудителна административна мярка, като неоснователен.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: